

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου 14 Φεβρουαρίου 2016
(Ματθ. ιε΄ 21-28)

Καθώς προχωρούσε ο Κύριος στα μέρη Τύρου και Σιδώνος, εκεί που οι περισσότεροι ήταν ειδωλολάτρες, μια δυστυχισμένη και πονεμένη γυναίκα που ερχόταν από εκείνη την εθνική χώρα, άρχισε να τρέχει πίσω από τον Κύριο και να φωνάζει ικετευτικά: « Ελέησόν με, Κύριε, Υιέ Δαβίδ. Η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται ». Ήταν πραγματικά δραματική η κατάσταση αυτής της Χαναναίας μητέρας. Έβλεπε το παιδί της να γίνεται καθημερινά έρμαιο στα χέρια της αρρώστιας, την παρακολουθούσε με δυσβάσταχτο πόνο, χωρίς να μπορεί να βοηθήσει.

Ζώντας σε μια τέτοια αφόρητη κατάσταση, θα πήγε σε πολλούς γιατρούς. Δυστυχώς όμως, κανένας δε στάθηκε ικανός να της δώσει τη βοήθεια που ζητούσε. Στην αναζητήσή της αυτή, άκουσε, φαίνεται, για το Χριστό, για τη ζωή του, για τα θαύματά του. Γιατί, πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί η τόση πίστη και επιμονή της, με την οποία του ζητούσε βοήθεια. Αν και είναι ειδωλολάτρισσα, η πίστη της είναι πάρα πολύ μεγάλη, περισσότερη από αυτή των Ιουδαίων.

Ο Κύριος, όμως, προχωρεί χωρίς να δίνει καθόλου σημασία στις παρακλήσεις της. Αυτός, που με τόση στοργή και αγάπη έσκυβε να βοηθήσει τον κάθε Ιουδαίο, έστω και αν δεν είχε και μεγάλη πίστη, τώρα προσπερνά αδιάφορος και ψυχρός, στρέφοντας την πλάτη Του στην πονεμένη μητέρα. Σαν τι άραγε να σχεδιάζει, σαν σοφός παιδαγωγός, ο Κύριος;

Η Χαναναία γυναίκα, όμως, δεν απογοητεύεται, δε σταματά. Συνεχίζει πιο έντονα τις θερμές ικεσίες της. Τόσο σπαρακτικές είναι οι κραυγές της, ώστε και αυτοί οι μαθητές του στενοχωρούνται, τη συμπονούν και προσπαθούν να μεσολαβήσουν για χάρη της. Η παρέμβαση αυτή των μαθητών, κάνει τον Κύριο να μιλήσει. Η απάντησή του, όμως, είναι καθαρή άρνηση και ψυχρή αδιαφορία, ίσως και περιφρόνηση ακόμα, για την ειδωλολάτρισσα γυναίκα: « Ουκ απεστάλην, ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ ». Πρόβατά μου, λέγει, είναι μόνο οι Ισραηλίτες και μόνο γι' αυτούς ενδιαφέρομαι.

Είναι σκληρή η απάντηση! Κάθε άλλος στη θέση της θα απογοητευόταν, θα υποχωρούσε και θα έφευγε. Η Χαναναία μητέρα δεν απογοητεύεται. Η πίστη της είναι ακλόνητη, η επιμονή της άκαμπτη και συνεχής. Αν φύγει τώρα, από ποιον άλλο θα ζητήσει βοήθεια;

Γι' αυτό επιμένει. Είναι βέβαιη πως μόνο από Αυτόν, τον Ιησού, μπορεί να βρει σωτηρία κι αυτή και η κόρη της. Κι εκεί που απέτυχαν οι μαθητές, πιστεύει πως αυτή, με την επιμονή της, θα επιτύχει. Γι' αυτό και ορμά μπροστά, φτάνει τον Κύριο και πέφτει στα πόδια του. Με δάκρυα στα μάτια παρακαλεί: «Κύριε, βοήθει μοι», φωνάζει με λυγμούς.

Όμως, ο Κύριος θέλει να δοκιμάσει και άλλο την πίστη της πονεμένης γυναίκας. «Ουκ έστι καλόν, της λέγει, λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοις κυναρίοις». Δεν είναι σωστό να πάρει κανείς το ψωμί, που δικαιωματικά ανήκει στα παιδιά του και να το πετάξει στα σκυλιά. Ποιος άλλος θα ανεχόταν με υπομονή κι επιμονή ανεξάντλητη να ακούσει μια τόσο υβριστική απάντηση; Γιατί ούτε λίγο, ούτε πολύ, ο Κύριος αποκαλεί τη Χαναναία κυνάριο, δηλ. σκυλί.

Κι όμως η Χαναναία επιμένει. Μόλις ο Κύριος είπε τα προσβλητικά εκείνα λόγια, η μητέρα απαντά ετοιμόλογη, χωρίς να κάμπτεται, χωρίς να απογοητεύεται. «Ναι, Κύριε, με αποκάλεσες κυνάριο και αναγνωρίζω ότι είμαι τέτοια. Αλλά, Κύριε, αφού με αναγνωρίζεις ως κυνάριο, δεν είμαι ξένη. Ανήκω κι εγώ στο σπίτι σου. Και δεν κάθομαι βέβαια με τα παιδιά σου στο πλούσιο τραπέζι σου, αλλά κάπου παράμερα, σαν το σκυλάκι περιμένω να μου ρίξεις λίγα από τα ψίχουλα που περίσσευσαν. Αυτά λοιπόν, τα ψίχουλα που δικαιούνται να φάνε τα σκυλιά, εμένα μου αρκούν.

Έτσι θριάμβευσε στους λόγους και στην επιμονή και στην πίστη η Χαναναία ειδωολάτρισσα. Γιατί ο Κύριος, αφού είδε ότι ο σκοπός του πραγματοποιήθηκε, αφού όλη η θερμή κι όλο το βάθος της πίστης της αποκαλύφθηκαν, έπαψε πια να προσποιείται τον σκληρό και άκαρδο. Και γεμάτος θαυμασμό, αναλύεται σε ένα μοναδικό εγκώμιο γι' αυτήν: «Ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις!» Γι' αυτό λοιπόν, «γενηθήτω σοι ως θέλεις.» Και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης.

Αγαπητοί μου, η Χαναναία ζητούσε συνεχώς, με επιμονή και με πίστη στον Κύριο. Είναι μεγάλο και πανίσχυρο το όπλο της προσευχής. Γι' αυτό θερμά ας προσευχόμαστε. Και αν χρειαστεί να επιμείνουμε, να αγωνιζόμαστε, να προσευχόμαστε αδιαλείπτως και

επιμόνως, χωρίς να δειλιάζουμε, χωρίς να απελπιζόμαστε. Εκείνος που στέλλει τα εμπόδια, μας δίνει και τη χάρη του να τα ξεπεράσουμε. Γι' αυτό πρέπει να ελπίζουμε, να υπομένουμε και να επιμένουμε.

Όσο κι αν νομίζουμε ότι ο Θεός είναι μακριά, έρχεται πολύ κοντά μας, φτάνει να τον καλούμε. Όσο κι αν νομίζουμε ότι ο Θεός είναι απών, είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, μας γεμίζει με την παρουσία του, μέσα στην νομιζόμενη απουσία. Όσο κι αν νομίζουμε ότι ο Θεός σιωπά και δεν μας απαντά, η φωνή του πάλλεται μέσα στην καρδιά μας, φτάνει να ανοίξουμε τα αυτιά της ψυχής μας και να την ακούσουμε. Είναι η φωνή του Χριστού που μας λέγει «Κρούετε και ανοιγήσεται υμίν, αιτείτε και δοθήσεται υμίν». Μόνο όταν έχουμε τέτοια πίστη θα ακούσουμε τα θεία λόγια του Κυρίου: «Ω, τέκνον, μεγάλη σου η πίστις. Γενηθήτω σοι ως θέλεις».

Ο Χριστός ακούει τις προσευχές μας. Φτάνει εμείς να προσευχόμαστε με πίστη, με βαθιά πίστη, όπως την Χαναναία. Ας μην απογοητευόμαστε, αν προς στιγμή νομίζουμε ότι ο Χριστός δεν μας ακούει κι έχει κλειστά τα μάτια και τα αυτιά. Μας δοκιμάζει μόνο. Θέλει να δοκιμάσει την πίστη μας, αν είναι θερμή, δυνατή σαν της Χαναναίας.

Όταν το δει αυτό, τότε θα μας πει κι εμάς ο Κύριος. «Μεγάλη σου η πίστις. Γενηθήτω σοι ως θέλεις.»

Αλέξανδρος Ταπάκης